



Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 156/19

Luxembourg, 12. december 2019

Sodba v združenih zadevah C-566/19 PPU
Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in C-626/19 PPU
Openbaar Ministerie, ter v zadevah C-625/19 PPU in C-627/19 PPU
Openbaar Ministerie

Sodišče je ugotovilo, da francosko, švedsko in belgijsko državno tožilstvo izpolnjujejo zahteve, ki morajo biti spoštovane pri izdaji evropskega naloga za prijetje, ter pojasnilo obseg sodnega varstva, do katerega so upravičene osebe, na katere se tak nalog nanaša

Sodišče je v sodbah Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in Openbaar Ministerie (Državni tožilstvi v Lyonu in Toursu) (C-566/19 PPU in C-626/19 PPU), Openbaar Ministerie (Švedsko državno tožilstvo) (C-625/19 PPU) ter Openbaar Ministerie (Državni tožilec v Bruslju) (C-627/19 PPU), ki jih je izdalo 12. decembra 2019 v okviru nujnega postopka, dopolnilo svojo nedavno sodno prakso¹ v zvezi z Okvirnim sklepom 2002/584 o evropskem nalogu za prijetje², tako da je pojasnilo zahtevo po neodvisnosti „odreditvenega pravosodnega organa“, ki izda evropski nalog za prijetje, in zahtevo po učinkovitem sodnem varstvu, ki mora biti zagotovljeno osebam, za katere se izda tak nalog za prijetje.

V zadevah iz postopkov v glavni stvari so državna tožilstva v Franciji (zadevi C-566/19 PPU in C-626/19 PPU), na Švedskem (zadeva C-625/19 PPU) in v Belgiji (zadeva C-627/19 PPU) izdala evropske naloge za prijetje zaradi, v prvih treh zadevah, kazenskega pregona in, v zadnji zadevi, izvršitve kazni. Postavilo se je vprašanje glede njihove izvršitve, ki je bila odvisna zlasti od tega, ali imajo ta državna tožilstva status „odreditvenega pravosodnega organa“.

Sodišče je na prvem mestu preizkusilo, ali je francoskemu državnemu tožilstvu s statusom, ki ga ima, podeljeno zadostno jamstvo neodvisnosti, da lahko izda evropske naloge za prijetje, in je razsodilo, da je temu tako.

Sodišče je pred to ugotovitvijo najprej opozorilo, da so s pojmom „odreditveni pravosodni organ“ lahko zajeti organi držav članic, ki sicer niso sodnik ali sodišče, vendar sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v kazenskih zadevah in delujejo neodvisno. Zадnjenavedeni pogoj predpostavlja, da obstajajo statusna in organizacijska pravila, s katerimi se lahko zagotovi, da zadevni organi v okviru izdaje evropskega naloga za prijetje niso izpostavljeni kakršnemu koli tveganju, da jim bo izvršilna veja oblasti dala posamične ukaze ali navodila.

Sodišče je v zvezi s francoskimi državnimi tožilci navedlo, da je s predloženimi elementi mogoče dokazati, da imajo pristojnost za to, da neodvisno, predvsem v razmerju do izvršilne veje oblasti, presodijo potrebo po izdaji evropskega naloga za prijetje in sorazmernost te izdaje, ter da to pristojnost izvajajo objektivno, ob upoštevanju vseh obremenilnih in razbremenilnih elementov. Njihove neodvisnosti ne omaje niti dejstvo, da so zadoženi za izvajanje kazenskega pregona, niti dejstvo, da lahko minister za pravosodje nanje naslavlja splošna navodila glede kazenske politike, niti ne dejstvo, da delujejo pod vodstvom in nadzorom svojih hierarhično nadrejenih, ki so prav tako državni tožilci, in morajo torej spoštovati njihova navodila.

¹ Glej zlasti sodbe z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickauu) (C-508/18 in C-82/19 PPU), z dne 27. maja 2019, PF (Generalni državni tožilec Litve) (C-509/18) (glej [Sporočilo za medije št. 68/19](#)), in z dne 9. oktobra 2019, NJ (Državno tožilstvo na Dunaju) (C-489/19 PPU).

² Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34).

Sodišče je na drugem mestu pojasnilo zahtevo iz svoje nedavne sodne prakse, da mora v odreditveni državi članici v zvezi z odločitvijo o izdaji evropskega naloga za prijetje, ki jo sprejme organ, ki sodeluje pri izvajanju sodne oblasti, vendar ni sodišče, obstajati možnost sodnega nadzora, v katerem so spoštovane zahteve učinkovitega sodnega varstva.

Prvič, Sodišče je poudarilo, da obstoj tega sodnega nadzora ni pogoj za to, da se nek organ opredeli kot odreditveni pravosodni organ.

Drugič, Sodišče je navedlo, da morajo države članice zagotoviti, da njihovi pravni redi učinkovito zagotavljajo zahtevano raven sodnega varstva, tako da uvedejo postopkovna pravila, ki se lahko od enega do drugega sistema razlikujejo. Uvedba ločenega pravnega sredstva zoper odločitve o izdaji evropskega naloga za prijetje pa pomeni le eno od možnosti. Sodišče je tako razsodilo, da so zahteve učinkovitega sodnega varstva, ki mora biti zagotovljeno osebi, na katero se nanaša evropski nalog za prijetje, ki ga je izdal organ, ki ni sodišče, zaradi kazenskega pregona, izpolnjene, če so v odreditveni državi članici pogoji za izdajo tega naloga in zlasti sorazmernost te izdaje predmet sodnega nadzora.

V obravnavanem primeru francoski in švedski sistem ustrezata tem zahtevam, saj je na podlagi nacionalnih postopkovnih pravil mogoče ugotoviti, da je sorazmernost odločitve državnega tožilstva o izdaji evropskega naloga za prijetje lahko predmet sodnega nadzora, ki se opravi pred sprejetjem te odločitve ali celo skoraj hkrati z njim, pa tudi naknadnega sodnega nadzora. To presojo zlasti predhodno opravi sodišče, ki sprejme nacionalno odločbo, na podlagi katere se lahko nato izda evropski nalog za prijetje.

Sodišče je za primer, da državno tožilstvo evropskega naloga za prijetje ne izda zaradi kazenskega pregona, ampak zaradi izvršitve kazni zapora, ki je naložena s pravomočno obsodbo, ugotovilo, da zahteve, ki izhajajo iz učinkovitega sodnega varstva, prav tako ne pomenijo, da je treba določiti ločeno pravno sredstvo zoper odločitve državnega tožilstva. Belgijski sistem, v katerem to pravno sredstvo ni določeno, torej prav tako ustreza tem zahtevam. Sodišče je v zvezi s tem poudarilo, da kadar se evropski nalog za prijetje nanaša na izvršitev kazni, je sodni nadzor opravljen z izvršljivo sodbo, na kateri ta nalog za prijetje temelji. Izvršitveni pravosodni organ namreč lahko domneva, da je odločitev o izdaji tega naloga za prijetje posledica sodnega postopka, v katerem so bila zahtevani osebno zagotovljena jamstva v zvezi z varstvom njenih temeljnih pravic. Poleg tega sorazmernost tega naloga za prijetje izhaja tudi iz izrečene obsodbe, saj je v Okvirnem sklepu o evropskem nalogu za prijetje določeno, da morata biti s to obsodbo naložena kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, v trajanju vsaj štiri mesece.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

Celotni besedili sodb *arrêts* ([C-566/19 PPU](#) in [C-626/19 PPU](#), [C-625/19 PPU](#) in [C-627/19 PPU](#)) sta objavljeni na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793